

Francesc Vidal

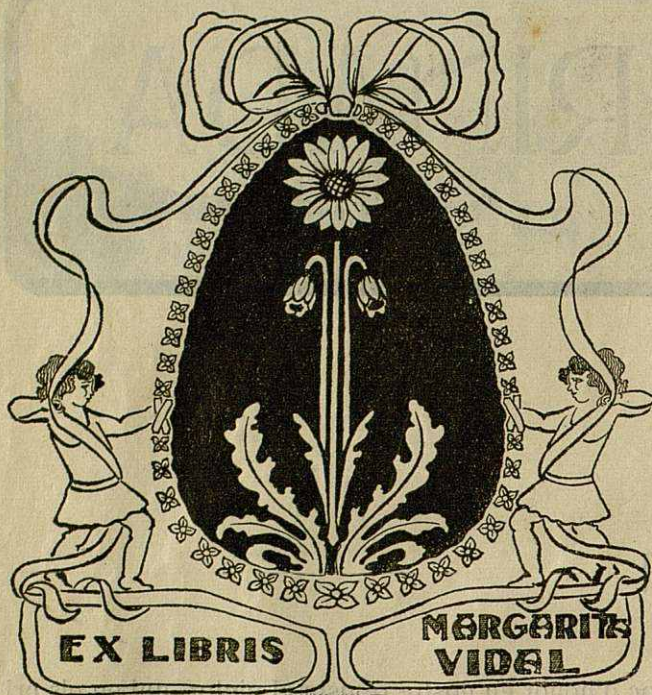
Merescut tenia un lloc d'honor en nostre revista el pintor, qui en els primers temps, hi havia contribuït abundantament amb excel·lents dibuixos a la ploma. Hi estampem avui alguns de sos *ex libris*, ram en què últimament s'és manifestat i un dibuix que serà una laminadura per als palamosins allunyats de la pàtria.

En Vidal excel·leix en ço que més ha ostentat: el dibuix a la ploma. Podem dir-se que arriba a la perfecció. Veritat que per viure la vida rural allunyat de centres artístics i cenacles intel·lectuals no ostenta el segell del fer modern. Estem, però, segurs que arribaria a aconseguir-ho amb facilitat, de respirar l'aire propi.

Per a ell fóra un bé deixar la vila i ingressar en els artístics corrents urbans; mes la vila hi perdria, no sols pel que produeix sinó per la important col·laboració a que està destinat en la futura constitució del Museu de Palamós de que, si a Déu plau, parlarem a no trigar.

L'artista, amb la ploma, va compilant totes les bel·leses de nostra contrada i per molt que ja ha hagut fet, queda-li molt per a fer. Enamorat dels aspectes antics, visita freqüentment, per treballar-hi, les poblacions de Pals, Peratallada, Cruïlles, que eren les poblacions florides de l'època medieval a l'Empordà. Qui vulgui evocar els gloriosos temps en què els senyors nobles de Peratallada i Cruïlles alternaven amb els grans reis catalans trobarà motiu d'inspiració en la visita d'aqueixos pobles. Muralles assats conservades; carrers entrucats, amb munió de cases qui ostenten columnetes subtils i finestres gòtiques artitzades, per on sembla que hagin de davallar cavallers

interpretar la bellesa marinera. De la nostra població, endevinen els seus ulls d'artista recones de bellesa, com són els de la Catifa, semblants als d'antiga *città* italiana; en els encontorns, treballa en els aspectes de costa brava com en els paisatges de les plàcides masies. La voluntat podrà fer-li aconseguir perfeccions, perquè és de pregonar que l'artista palamosí s'és format sol, ben sol; per tant, sa intuïció és valuosa.

A 'a banda de sos afanys d'ideal, ha de pernebar amb la tasca rutinària de pintar parets i rètols; però, amb tot, a eixa feina vulgar sap donar-hi un distintiu de bon gust. Ell segueix amb lectures el moviment artístic barceloní; ell té ocasió d'admirar revistes d'art estrangeres. Així el seu gust se va refinant, cosa que desitgem veure en tots els palamosins ornats d'alguna qualitat artística. Ell és sempre amatent a viure en contacte amb la naturalesa, i per ço, figura en la colla excursionista. Sent i escampa la noblesa que dona l'art. Es precis que els homes de gust es lliguin íntimament i formin, per anys a venir, un nucli ferm, intensificant les relacions, que ja han trabades, amb vers artistes de la capital; tot per a portar un alè de nova vida a la nostra població, qui, atrafegada amb l'indústria semblava ésser del ronyó clos, usant expressió del gran poeta En Joan Alcover. En tal sentit, En Vidal pot fer un gran bé a Palamós.

d'elm i adarga; torres amb marlets o matabans, unes amb esberles i fendidures, altres ja força enrunades. Veus-aquí la producció de l'artista palamosí, que una vegada finida, o al menys augmentada, serà una completa compilació de tots els vestigis medievals. Amb la producció als ulls cal dir a les dites poblacions que no vulguin deixar esborrar pel temps el senyal de llur passada grandesa, la marca de llur peculiar caràcter.

Amb el pinzell s'és entusiasmat En Vidal, com ja pot suposar-se, en in-

Capvespre d'hivern

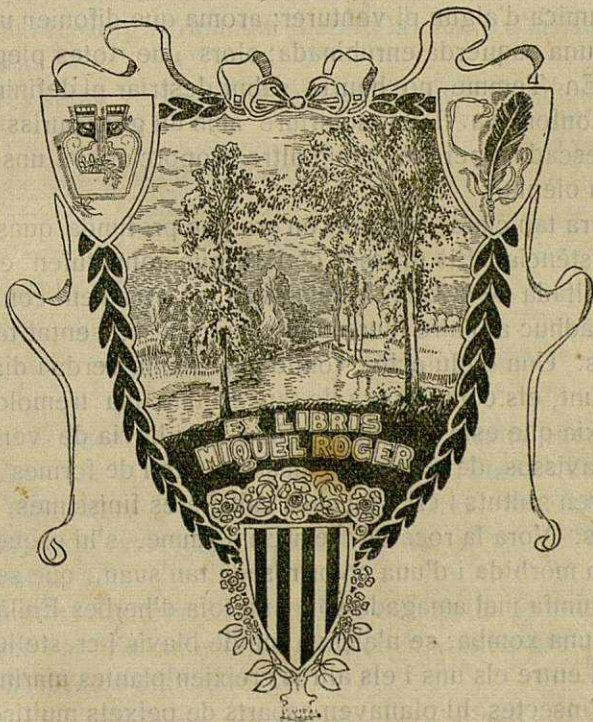
Tanca el pastor el remat a la cleda,
surt a cacera l'esquerpa guineu,
el llop udola, la nit serà freda,
car a la serra blanqueja la neu.

Vetlla la lluna, per l'ampla fageda
l'ull temorenc ombres màgiques veu,
venen i van, l'una fuig, l'altra és queda
i apar que lluitin o dansin arreu.

La xemeneia a la tosca masia
llença glopades de fum que es destria,
s'enfila amunt i se'n va a l'infinit...

Qui pogués tindre la llar ben encesa
on l'olla bull, dorm el ca, l'avia resa,
troba el cor ales i pau l'esperit!

SANTIAGO COSTA I ROCA

Prosa selecta

De la novel·leta **L'idili d'En Temme** d'En J. Ruyra.

L'inimitable artífex de prosa catalana, gran poeta alhora, ens ha regalat un exemplar de sa última Obra *Pinya de Rosa* en que hi és novetat la preciosa novel·leta *L'idili d'En Temme*. En publicar nostre sincer agraïment, ens plau transcriure un fragment de la prosa estilitzada per enllaminir de nostres lectors els qui desconeixen l'obra.

«...S'hi estava bé en aquell paratge. I, quina solitud!... quina calma! Ningú enlloc... ni cap altre soroll que el d'un dolç rebotzegament d'aigües, que ara sona part d'ací, ara part d'allà, vingut del fons de balmes i cavernes inconegudes. I quina fresca! L'ombra era allí més profunda que la de cap pou. Les rossors del sol s'obiraven només al lluny, molt en l'aire, cap al cim dels alterosos penyals. Donava bo de respirar a boca plena. L'aire era saborós i tenia unes flaires especials i agradoses: bravada de les borles i serrells xopejants que les algues i els líquens de les roques arrossegaven sobre el mar; ràncies fortors de voluptuositat que transpiraven de les grans penyes nues, amoixades per les ones; perfums que, decantada sobre l'abisme, exhalava la capçada balsàmica d'algun pi venturer; aroma que difonien unes mates de llor crescudes en una esquerdada enrubínada; olors que, totes plegades, en formaven una que En Temme no hauria sabut destriar ni definir, però que li era plaent i el reconfortava. I va somriure amb un goig puríssim, i va beneir el seu ofici de pescador; perquè. ¿quin altre proporcionava uns obradors tan esplèndids i ben olents?»

L'aigua era tan clara, que, allí on era poc profunda, quasi es podia dubtar de la seva existència. Els grossos còdols que constituïen el fons marí de la part més engolfada de la cala, s'atalaiaven tan netament com si estiguessin a l'aire lliure; i àdhuc a l'aire lliure, no's haurien presentat tan lluent i vivament acolorits. Una ondulació, com d'una flama verda i diàfana que hi passés per damunt, els comunicava de tant en tant una tremolor vagarosa; i en això es coneixia que estaven submergits. N'hi havia de verdosos, de groguencs, de blavissos, de rosats.... Quasi tots eren de formes arrodonides. Alguns semblaven galtuts i criaven unes cabelleres finíssimes, d'un verd tendre quasi lluminós. Vora la roca on seia En Temme, s'hi esquenejava un d'una apariència tan mòrbida i d'una color rosada tan suau, que semblava part del cos d'alguna nimfa mal amagada sota una tofa d'herbes. Enllà destacant sobre l'obscuritat d'una xomba, se n'alçava un de blavís i crestellut que argentava com un elm. I entre els uns i els altres creixien plantes marines; i per damunt, com núvols d'insectes, hi planaven esbarts de peixets multicolors. »

Els Poetes i "La Sardana"

N'Ambrosi CARRIÓ

Ambrós Carrion, el fecund i llorejat poeta de les rimes líriques i el tràgic ben documentat coneixedor entusiasta dels tràgics grecs i conreador excels d'aquesta darrera branca de la literatura, es de aquí avui volem parlar-vos.

La crítica exigent ha estat amb ell tot hora respectuosa davant les seves produccions d'un enlairat sentiment i inspiradors dels mes nobles afectes.

Encara que no tan conegut com altres poetes dels nostres dies, amb tot, el preferim, car ell ens dóna en les seves obres, el cristallí raig de llum que tot ho inonda amb les més pures concepcions del vident reialme català.

Ja fa temps que el tractem; naixia a Barcelona el dia 4 de Juliol de 1888 i als catorze anys ja el teniem fent l'aprenentatge literari, component de primer poesies i, després, uns assatjos teatrals que no havia de veure representats.

Quan, madurat el seu talent artístic i més intens l'abrandament patriòtic, el vegérem ressorgir triomfant d'entre la munió d'artistes al bell llinar de la literatura.

No endebades seran recordades amb fruïció i vera delectança les tragèdies

- «Clap de flames»
- «Clitemnestra»
- «El fill de Crist»
- «El mal traginer»
- «Epitalami»
- «La núvia verge»
- «Periandre»

A no tardar és quan el podrem judicar més nostre encara amb «LA NOSTRA BREMA» que el genial creador català N'Enric Morera, ha sabut traduir en forma única com a sardana a veus mixtes, que sens dubte resplendirà triomfant, per totes les encontrades, sota el mantell immaculat de inspiració del mestre.

Es una bella peça literària, és un poema descriptiu de fondes arrels, per l'istil concís en què son tractades i que ens donen a entendre que cal esperar d'ell l'obra de consagració definitiva.

JOAN NOGUERA I SOLÉ

En Pere Lladó

Ha mort a S. Feliu de Guixols el palamosí de 16 anys Pere Lladó, en qui l'esperança de devenir artista escultor oferia un encís de viure. Posseïa belles qualitats, asseverades per les manifestacions de son mestre Berga i Boada i per les obres que deixa, entre elles, l'efígie del taper Ha mort el minyó a l'alba de la vida artística. Es tant més trist per a Palamós quant són ben migrades les aptituds i inclinacions per acarrerar-se en l'art. Déu l'ha volgut al cel. MARINADA, amb tristesa i honors, recorda el plançó desarrelat d'aquesta vall que prometia ésser una valor en escultura.

Costums i tradicions americanes

Un sant internacional

La mainada palamosina que la vetlla del cinc de gener corre pels carrers de la xamosa vila empordanesa amb fanalets de paper de xina de mil colors i formes, i se'n va, tot fent gatzara, amb corns i trompetes, a esperar els Reis... cap a Sant Joan, està ben lluny d'imaginar-se que la proverbial generositat dels tres monarques bíblics és del tot desconeguda de les nenes i nens d'altres països.

Pels infants xinos, japonesos, jueus i cristians d'aquesta urbs immensa i cosmopolita, els substituïts dels tres tradicionals Reis Savis de l'Orient, és un vellet de barba blanca i faç tan vermella, pel fred de desembre, com vermella es la pel·liça que li serveix d'abrigall.

Les primeres colònies d'holandesos que s'establiren a la petita vila americana, que aleshores s'anomenava Nova Amsterdam, portaren de llur país una llegenda tan meravellosa de miracles, mercès i gràcies, atribuïts a la inestroncable magnanimitat de Sant Nicolau, patró no solament de la Rússia, sino també campió dels febles contra els forts, dels oprimits contra el opressors; protector dels mariners, dels infants, dels orfes, dels que es trobaven en greus perills, que l'antic bisbe de Mira no trigà a atreure's les pregàries de la gran comunitat internacional, que li pidolava la seva generosa protecció.

Els holandesos celebraven la diada de Santa Claus (nom que no és més

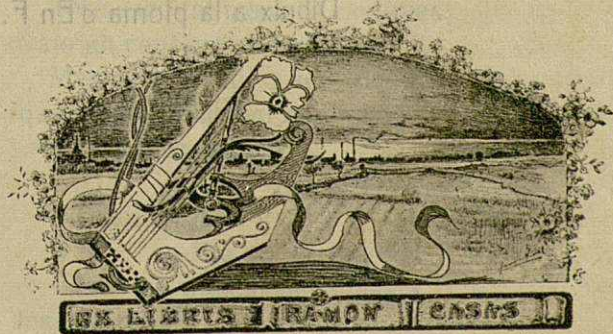

que una americanització de Sant Nicolau), el dia sis de desembre; però quan els anglesos arribaren a ésser majoria a la Nova Amsterdam, fins el punt de poder canviar, sense oposició, aquest nom per el de Nova York, en honor del duc anglès de York, la festa es traspassà al 25 de desembre, o sigui el dia de Nadal, o *Christmas* anglès. En aqueixa diada, de bon matí, Santa Claus fa la seva entrada triomfal en viles i ciutats, montat en un trineu arrastrat per un ren de complicades banyes, carregat de joguines i llaminadures, per a omplir les mitges que els bons nens i les bones nenes la vigília deixen penjades al peu de la llar, o a les branques de l'arbre de Nadal, de la mateixa manera que el tres Reis de l'Orient omplen de joguines i llaminadures els plats i les sabates, les quals la nostra mainada deixa a la finestra.

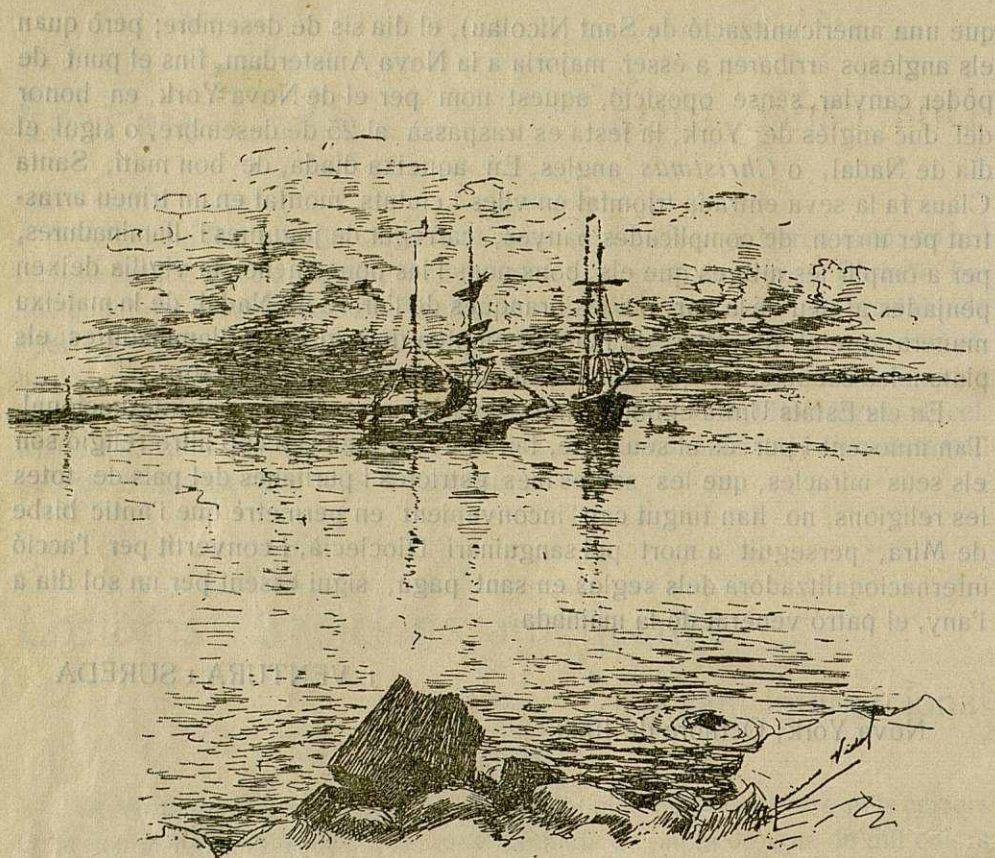
En els Estats Units el bon Santa Claus és un veritable sant internacional. Tan innocent i pur és el seu culte, tan lliures d'ofensa a cap altre religió són els seus miracles, que les sectes més estrictes i puritanes del país de totes les religions, no han tingut cap inconvenient en permetre que l'antic bisbe de Mira, perseguit a mort pel sanguinari Dioclecià, i convertit per l'acció internacionalitzadora dels segles en sant pagà, sigui essent per un sol dia a l'any, el patró venerat de la mainada.

J. VENTURA I SUREDA

Nova York, Octubre de 1920.

Des de la Catifa

Dibuix a la ploma d'En F. Vidal

Una cançó trista

El cap jup, l'esquena corba,

i endavant el mocador

que li eclipsa quasi el rostre

resguardant li aixís del sol,

asseguda en l'aspra sorra

Na Mariagna passa els jorns

remendant amb mà lleugera

els ormeigs dels pescadors.

Mentres va teixint les mailes

canta amb veu de rossinyol:

ses cantúries melangioses

deixen l'ànim agredolç.

Vell patró per'lla a la vora

va arranjant l'embarcació:

fa la cara forastera

car al poble hi és de nou.

Estona ha que se l'escolta,

que en sent grat per les cançons:

les que canta Na Mariagna

li han robada l'atenció.

A l'anarse'n de la platja

de Na Agneta passa aprop.

—Déu te guard, remendadora,

segons veig t'hi afanyes molt.

—Déu vos guard... m'ho prenc a l'aire.

—I refiles que és un goig.

T'he escoltat mentres cantaves;

vaja un cant corprenedor!

Mes cançons totes són tristes,

que no em plauen si no en són.

—Que tens penes?

—N'he tingudes

—I han fugit?

—Pro no els records.

—Són tan tristes com aquesta

les que sabs?

—I més i tot.

—Jo en sé una que n'és força.

—Com se diu?

—No té pas nom.

—Voieu dir que és com les meves?

—No n'hi ha una altra en tot el món.

Qui la canta s'hi ennuega;
qui la sent té un pes al cor....

—Jo ei tinc fet a les borrasques,
no el commouen les cançons.

—Es que he vist algunes voltes
doblegar-se'n de molt forts.

—Si el que canta s'hi ennuega
com podeu cantar-la vos?

—També ho sé lo que són penes;
també el tinc masell el cor.

—Que em plauria el sapiguer-la.

—Vols sentir-la? Escolta, doncs.

Seu el vell sobre la sorra
i comença la cançó:
ella prou l'escolta atenta
treballant amb el cap cot.

Si és trista la tonada
n'és molt més la relació:
cada nòta una harmonia,
un poema cada mot.

Es un cant ple d'amargura
com gemec d'un moribond,
com un prec que se perllonga,
com un eco llastimós.

La donzella va entristint-se
fins que es sent els parpres molls,
se li forma un nu a la gola
i li escapa algun sanglot;
i al moment que el vell acaba,
desfogant son feble cor:

—Tan mateix n'és un xic massa...!
diu al temps que esclata en plor.

JOAN BTA. CAMÓS

Creixença

(Continuació)

A poc aire empenqué el galan la pujada de Sant Sadurní. De tant en tant, se parava per veure tota la plana banyada del sol radiós i abrusador. En algunes eres hi havien cavallons de bat a punt de batre; altres eren catifades de boll. Com dolça consolació, s'expandí l'alè frescal de la marinada. Hi hagué en els prats tremolí de herbei, i la banderola, qui coronava una barraca i era làcia com penjoi de raïma en el reflux de la mar, va redreçar-se estufada.

Arribat a terme, va saber per un vailet que la comitiva fúnebre tot just era sortida del mas. Impossibilitat de festeig, el minyó se fixà en un salze de bella mota i ombra amb corassa d'aura. S'hi assegué al peu delitosament. Després de curta estona de repòs, veié al cim del tossal, en un clap de sol, la negra comitiva qui semblava saltar, tot seguint els relleixos i fotges del camí. Quan pogué atalaiar la creu, i la blancor del roquet del capellà, i la caixa mortuòria qui descendia i se dreçava, com trista nau en temporal, ja percebé, distintament, un plor agut, continuat, de dones. Les carines anaven vestides de negre i cobertes de cap a peus d'un vel tupit que no deixava entreveure llur faç. En aquell plor histèric, qui ressonava, a voltes, com miols de gat, hi havia en mescolança, els veritables laments de consternació i els còmics udols de ploranera llogada.

En Genís s'esforçà per descobrir la promesa. La comitiva passà com un somni. Se rellevaren els portadors de la caixa per a qual cosa fou precisa una bona parada. Els alliberats, rojos i panteixant, s'eixugaven la suor. Las campanes anaven brandant.

—Si que tindrem un bon festeig després de tantes ploraies!, pensà l'amador bon xic contrariat.

La donzella, però, entrà al mas, i davant del minyó se despullà amb cuïta del vel tupit de carina, i amostrà, en mig de la negror, son visatge clarífic de diamant. Ja no hi havia estela de les llàgrimes vessades tan copiosament; ans al contrari, hi florí el bell somriure d'amor.

En Genís, bocabadat, veia brollar la joia d'aquell dol, com raig de lluna en nuvolada espessa.

—Que éreu parents amb la difunta?

—No; però érem veïns.

—I era jove?

—Vuitanta cinc anys.

La minyona digué que anava a treure's el vestit de dol i que, prest, tornaria. Mentrestant, com que la sogra obesa, amb ajut de bastons, trafiquejava per la cuina i el sogre amb prou feines parlotejà, el galan eixí a l'era. Allí assegut, contemplà la gran casa de què, poc temps a venir, seria senyor. En l'aparença, les costums del masover-propietari ja contrastaven amb l'aspecte senyorial de la masia. En la barana balconera hi havia una engingolada de blat de moro; en el finestral gòtic se destacava una olla amb un violer. El xicot valorava mentalment la casa i son predi, quan a son davant se plantà la figura ferrenva i corpulenta de sa futura muller. El vestit negre havia donat lloc a una brusa virolada i vistosa, i el plor inacabable s'era convertit en rialles plenes i musicals.

—Mai diries què m'han dit?, féu N'Esperança, sense parar de riure.

—Com vós que ho endevini?

—Una cosa que m'ha fet molta de gràcia.

—Aboca.

—Que tu...

La rialla musical ressonà altra vegada i amb major força.

—Que tu...

—Ala!

—Que tu ets un jugador.

I la rialla es parà en sec.

En Genís s'esgrogueí, però es dominà a l'instant.

—I que no'm casi amb tu perquè seria molt desgraciada.

—I d'ont ha sortit aqueixa baboia?

—Hi ha gent mal'ànima, creu. La teua mare mos va dir que no tenies ni el més petit vici. Res, que eres un mirai de bondat!

—El vici de fumar tinc.

L'avís de que el dinar era a taula suspengué el col·loqui, i ja la fadrina no parlà més de la dicència popular que ella creia mala per no dir perversa; emperò al minyó aquella sonada li percutí en el cor molt dolorosament i amarga; tant, que en tot el dia no galejà d'humor ni d'enginy.

En el prat hi havia una gran roca com una columna. La moassa s'hi enfilà lleugerament, esperant son companyó, braços oberts. Més d'una vegada s'hi eran encimbellats, tenint-se del braç per a no perdre l'equilibri, i era recordança inoblidable que, un dia, joguinejant, el perderen l'equilibri i ambdós rodolaren, com a cabdells, per l'afelpada pendent. Aquell jorn, En Genís no acceptà la joguineria.

—Què tens, féu ella, atansant-s'hi.

—Res no tinc.

Allí a la vora hi havia la xarca, on les oques nedaven. La donzella s'hi dirigí i va agenollar-s'hi arran.

—Ajoneia't.

— Què vòs?

— Ajoneia't.

Vulgues no vulgues, el promès hagué de flectar els genolls i mirar dins l'aigua.

— Ho veus que vui? No't veus, quina cara fas? Sembla que l'hagis fet tu el dol del mas Saula i no jo. Mira jo, quina rialla.

I per fi, en el fons de cristall de l'aigua pura va dibuixar-se un somris del galan, no prou alegre, perquè el minyó servava el retret de la promesa i la cara de fel que li posà el futur sogre.

La pastora de xais, Na Maria, se posà, de grat, a riure, en veure que, per contemplar-se, els promesos se valien de son mirall.

MIQUEL ROGER I CROSA.

(Continuarà)

Crònica local

Amb diners en totes les armilles, perquè tothom treballa i guanya, entra Palamós al mes de les festes i de la rifa, i si per tot hi ha diner, què no farà per la provatura de sort? Amb molta prima, com per tot arreu, s'han pagat els vigèsims de Nadal en manera que semblava home feliç qui podia haver-ne un: molta afició, molt diner esmerçat, pera no rebre ni la favor d'una sort petita.

Abans que entrés l'hivern, va devallar del Pirineu una rufagada gelua i fins el nostre paísatge de costa se cobrí de neu, si bé és de notar que ja a Montràs va trigar a fondre's molt més que aquí. Marcant zero el termòmetre hagueren de celebrar-se eleccions; les del districte de La Bisbal ja estaven en consonància amb la temperatura perquè tothom donava descomptada la victòria de N'Albert contra N'Ortego. Però a Torroella, malgrat la neu, hi havia una escalfor que entusiasmava.

La calma dels electors tingué un encís en la dolcesa del temps. L'amorós llabeig ens feu passar de l'hivern a l'estiu; se curaren el panallons que havien fiblat de mala manera. I així arribà la gran jornada de Nadal. Hi hagué ofici solemne de tres capellans i amb la cantata de la Missa *Pontificalis* de Perosi. Hi hagué funció al Teatre Carmen i balls lluïts per tot arreu. L'Orfeo «Aucellada», intèrpret de la dita missa va cantar també durant l'Octavari consagrat a l'Infant Jesús. Ja no compta amb el Director En Lluís Ferrer, qui tantes campanyes glorioses li havia fet conseguir. Encara en la novena dedicada a la Puríssima, tingué sa batuta el chor de noies; ha reingressat a la vida barcelonina que fou la de sa infantesa. En l'esmentada funció religiosa predicà el R. Pons del Cor de Maria; l'Associació de Filles de Maria oferí enguany la novetat d'una bella imatge de la Verge que ha estat adquirida per enquesta popular. Dames i damiselles també passaren a demanar cabals per l'*aguinaldo del soldado*. Qui pot negar res a una demanda de veus blanques? De diners ja se'n necessiten i més en la mesada que acabem de passar perquè les propines se sumen amb els comptes de tota l'anyada i demés, entra el desig de llepar turrons fins que confiters i el turronaire valencià tradicional han venut prestament; hi havia també gran venda de *churros* en dues botigues al mig del Portal que feren plegar els confiters esparverats; però En Tur, aquí molt popular, ha posat arrels a la botiga en lloc tancat. S'abaixa un poc el pa. Se puja la carn creant conflicte. Equilibris. Però tot-hom somriu a la perspectiva de grans baixes en contraposició amb els negociants qui n'han sofert les patacades. La nova de la suspensió de pagaments

del Banc de Barcelona caigué com una bomba, però no impressionà fins al fons de l'ànima per raó de que no hi ha gaires interessos palamosins compromesos. El pànic era per les conseqüències; afortunadament, hauran estat conjurades. La indústria tapera en general, se'n ressent fort de la crisi econòmica mundial, però és el cas, i ben satisfactori, que la nostra vila, per dedicar-se molt a discs i a trefins, pot anar treballant a vela desplegada. La fàbrica d'En M. Palet continua fent millores; la de *Manufacturas de Corcho* va augmentant cada jorn el personal, dient-se que arribarà a tenir un miler de treballadors. Toca a son terme la fàbrica de N'Isaac Matas; la d'En Ramón Guitart ha contribuït a l'urbanització d'un carrer en el pla.

A L'*Agrupació Catalanista* ha començat el quint curset de català, en el qual figuren enguany distingides senyoretes. L'ensenyança del nostre idioma es propaga conjuntament amb la idea nacionalista. En tots els col·legis i escoles s'ensenyà amb afició. Per l'idea nacionalista hi hagué batalla de candidats a compromissaris guanyant els partidaris de l'Autonomia, senyors Torrent i Prat.

Continua parlant-se del flagell de Palamós: l'escampament de l'Aubi. El trencat del bonic Passeig marítim ens ho recorda tristament. L'Ajuntament ha nomenat una comissió. Dificil és el problema; però hi ha d'haver-hi voluntat incansable per finir-lo satisfactòriament.

L'Estat ens abandona. Vegi's només les carreteres per on hem de passar tots els palamosins. En el tros del poble de St. Antoni varen trobar-se un dematí vuit carros encallats, dos d'ells amb el fuell romput. Allí es balandreja més que en la mar revolta. No s'havia arribat mai a l'extrem actual.

Un dels partits de foot-ball acabà amb trista impressió perquè el jugador guixolenc En Larosa va sofrir una forta patacada d'un contrari.

Rialles en abundància excità l'espectacle de l'hipnotitzador Onofroff. El teatre s'omplí d'espectadors.

Cal registrar la pèrdua d'un vaixell embarrancat vora La Escala, que havia sortit del nostre port. El vapor italià «Giglio» investí les roques del cap de St. Sebastià en jorn de boira espessa; no és greu l'averia.

Els carrabiners prengueren una barca de tabac.

L'any ha finit. Sigui el nou ple de ventura per a tots els nostres lleigadors.

Moviment del port.

Vaixells entrats durant el mes de Desembre de 1920.

1, Veler, Joven Paquito; 2, veler Lylyta; 3, vap., Grau; 4, veler, Montserrat; 5, vap., Ciscar, anglès; 6, vap., Simone, danès; 7, veler, Virgen del Remedio; 8, veler, Joven Paquito; 9, veler, Montserrat; 10, vap., Almagro, anglès; 11, veler, Paulita; 12, veler, Lylyta; 13, veler, Josepa Mateu; 14, veler, Joven Paquito; 15, veler, Estrella del Mar; 16, vap., Iberia, anglès; 17, vap., Colón; 18, veler, Ana Maria; 19, veler, Angel de la Guarda; 20, veler, Teresa; 21, veler, Joven Paquito; 22, vap., Corbés, anglès.—Total, 22.

Operacions de la Caixa d'Estalvis Mes de Desembre de 1920

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegras	Quantitats pagades	Llibres noves
75	5179'84	8	1719'84	1

Registre civil

Mes de Desembre

Naixements.—1, Miquel Hernández i Mirabete.—2, Francesca Pujol i Brunet.—3 Arnald Palet i Lebeau. — Valerià Massa i Blanch. — Armela i Candet. — Ernest Moradell i Català.—Matamala i Prats.— Total, 7.

Defuncions.—1, Joaquina Vergeli i Grau, 60 anys.—2, Jaume Juncosa i Ayats, 6 mesos.—3, Froilà Lluís i Bergés, 63 anys.—4, Dolors Sala i Oliver, 72 anys.—5, Rosa Mata i Carreras, 72 anys.—6, Joan Parals i Pallí, 68 anys.—7, Martí Ricart i Funalleras, 48 anys.—8, Mateu Robau i Bar.és, 9 mesos.—9, Cándi Galmes i Altarriba, 52 anys.— Total, 9.

Matrimonis.—1, Eduard Sais i Pascalet amb Ampar Carrascal i Ferrera.—2, Primitiu Oliver i Bach amb Elvira Johera i Tresserra.—3, Lluís Artigas i Cruanyas amb Dolors Gafas Gispert.—4, Josep Puig i Serrabella amb Laura Cabezas i Galan.—5 Josep Marcó i Llinás amb Maria Babert i Falgueras.—6, Fermí Miquel i Dalmau amb Joaquina Roig i Quintana.—7, Joan Bispés i Sunyer amb Maria Martinench i Ventura.—8, Daniel Comi i Pol amb Estrella Servià i Casadevall.— Total, 8.

Tallers Tipogràfics LLORENS CASTELLO — Palamós